

ประโยค ป.ธ. ๙
แปล ไทยเป็นนคร
สอบ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๘

๑. ก็แล ในปาฏิหาริย์นี้ กิริยาที่ผู้มีฤทธิ์นั้นซึ่งอยู่ในมนุษยโลกนี้เห็นและเห็นรูปได้ด้วยทิพยจักขุ ได้ยินเสียงได้ด้วยทิพโสตธาตุ รู้จิตได้ด้วยเจตปรีชาญาณ เพียงเท่านี้ยังไม่เชื่อว่าใช้อำนาจด้วยกาย ฯ แม้ข้อที่ผู้มีฤทธิ์นั้นซึ่งอยู่ในมนุษยโลกนี้เห็นและ ยืนด้วยกัน ปราศรัยกัน สนทนากันกับพรหมนั้นได้ แม้เพียงนี้ก็ยังไม่ว่าเชื่อว่าใช้อำนาจด้วยกาย ฯ ถึงการที่เธออธิบายได้เช่นว่า อธิษฐานให้ที่แม่ในที่ไกลอยู่ในที่ไกล แม้เพียงนี้ก็ยังไม่ว่าเชื่อว่าใช้อำนาจด้วยกาย ฯ แม้แต่การที่ผู้มีฤทธิ์นั้นไปพรหมโลกได้ด้วยปรากฏกาย หรือด้วยไม่ปรากฏกาย ถึงเพียงนี้ก็ยังไม่ว่าเชื่อว่าใช้อำนาจด้วยกาย ฯ ส่วนการที่ผู้มีฤทธิ์นั้นมาถึงวิธีที่กล่าวไว้โดยนัยว่า นิรมิตรูปขึ้นต่อหน้าพรหมนั้นได้เป็นต้น เพียงนี้จึงเชื่อว่าใช้อำนาจด้วยกาย ฯ ส่วนวิธีที่เหลือ ในเรื่องนี้ ท่านกล่าวไว้เพื่อแสดงบุพพภาคแห่งการใช้อำนาจด้วยกาย แล ฯ นี้ฤทธิ์หรืออธิษฐานเป็นอันดับแรก ฯ ส่วนฤทธิ์ที่แสดงได้ต่างๆ และฤทธิ์ที่สำเร็จด้วยใจ มีข้อแตกต่างกันดังนี้ ฯ อันดับแรก ท่านผู้มีฤทธิ์เมื่อจะทำฤทธิ์ที่แสดงได้ต่างๆ จำนงประสงค์ซึ่งรูปร่างใด ๆ ในรูปร่างทั้งหลายมีเพศกumar เป็นต้น ที่ท่านกล่าวไว้อย่างนี้ว่า พระเถระชื่ออภิกุผู้มีฤทธิ์นั้น ละเพศปกติเสีย แสดงเพศกumarบ้าง แสดงเพศนาคบ้าง แสดงเพศครุฑบ้าง แสดงเพศอสูรบ้าง แสดงเพศพระอินทร์บ้าง แสดงเพศเทวดาบ้าง แสดงเพศพรหมบ้าง แสดงรูปสมุทราบ้าง แสดงรูปภูเขบ้าง แสดงเป็นร่างราชสีห์บ้าง แสดงเป็นร่างเสือโคร่งบ้าง แสดงเป็นร่างเสือเหลืองบ้าง แสดงแม่พลช้าง แสดงแม่พลม้า แสดงแม่พลรถ แสดงแม่พลราบแสดงกระบวนทัพแม่ประการต่างๆ ดังนี้ ก็พึงอธิษฐานรูปร่างนั้นๆ ขึ้นได้ ฯ

๒. ก็แล เมื่อธิดาออกมาจากคานาที่เป็นบาทแห่งอภิธยา อันมีกสิณ
 ในบรรดาปฐวีกสิณเป็นต้นอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นอารมณ์แล้ว พึงนึกถึงเพศ
 กุมารของตนแล ฯ ครั้นนึกถึงแล้ว ในที่สุดแห่งปริกรรม เข้าคานาอีก ออกแล้ว
 พึงอธิษฐานว่า เราจงเป็นกุมารมีรูปร่างอย่างนี้เถิด ฯ พร้อมกับจิตอธิษฐาน
 เธอก็เป็นกุมาร เหมือนกรณีพระเทวทัต ฯ ในบททั้งปวงก็มีนัยนี้ ฯ ส่วนบท
 ว่า หตฺถิมปิ ทสฺเสติ เป็นต้น ในพระบาลีนี้ ท่านกล่าวด้วยอำนาจแห่งการแสดงผล
 พลังเป็นต้นแม้นภายนอก ฯ ในการแสดงรูปร่างภายนอกนั้น เธอไม่อธิษฐาน
 ว่า ขอเราจงเป็นพลช้าง พึงอธิษฐานว่า ขอจงมีพลช้าง ฯ นัยแม้นในพลม้า
 เป็นต้น ก็นัยนี้แล ฯ นีฎุทธิ์แสดงได้ต่าง ๆ ฯ ส่วนภิกษุผู้ใคร่จะทำฤทธิ์ที่สำเร็จ
 ด้วยใจ ออกจากคานาที่เป็นบาทแล้ว ชั้นแรกก็นึกถึงกายแล้วอธิษฐานโดยนัยที่
 กล่าวแล้วนั้นแล้วว่า กายจงเป็นโพรง ฯ มันก็เป็นโพรงไป ฯ ครั้นแล้วนึกถึงกาย
 อื่นภายในกายนั้น ทำปริกรรมไปแล้ว อธิษฐานโดยนัยที่กล่าวแล้วนั้นแหละ
 ว่า กายอื่นจงมีขึ้นภายในกายนั้น ฯ เธอชักกายนั้นออกมาได้ เหมือนชักไส้
 ออกจากหญาปล้อง เหมือนชักดาบออกจากฝัก และเหมือนชักงูออกจากคราบ
 ฉะนั้น ฯ เพราะเหตุนี้ ท่านจึงกล่าวไว้ว่า ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ นิรมิตกายอื่น
 ขึ้นจากกายนี้ให้มีรูป ที่สำเร็จด้วยใจ มีอวัยวะใหญ่่น้อยครบ มีอินทรีย์ไม่บกพร่อง
 เปรียบเหมือนบุรุษพึงชักไส้ออกจากหญาปล้อง เขาเองนั้นแหละพึงมีความ
 หมายรู้อย่างนี้ว่า นี่หญาปล้อง นี่ไส้ หญาปล้องเป็นอย่างหนึ่ง ไส้ก็เป็นอย่างหนึ่ง
 แต่ไส้ก็ชักออกจากหญาปล้องนั่นเอง ดังนี้ เป็นต้น ฯ ก็อุปมาในพระบาลีนี้
 ท่านกล่าวก็เพื่อแสดงว่า ไส้เป็นต้น ย่อมเป็นเช่นเดียวกันกับหญาปล้องเป็นต้น
 เหมือนกับรูปที่สำเร็จด้วยใจเป็นเช่นเดียวกันกับผู้มีฤทธิ์นั้นแล ฯ นีฎุทธิ์ที่สำเร็จ
 ด้วยใจ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๙

แปล ไทยเป็นมคร

๑. เอตถ จ ยํ โส อิทธิมา อิเชว จิโต ทิพเพน จกขุนา รูปี
 ปสฺสติ ทิพพาย โสตราคฺยา สทฺทํ สุณนติ เจโตปริยญาณเณน จิตฺตํ ปชานนติ
 น เอตดาวตทา กาเยน วสํ วตฺเตติ ฯ ยมฺปิ โส อิเชว จิโต เตน พุรหฺมุนา
 สทฺธี สนนฺติจฺจติ สลฺลปติ สากจฺจํ สสมาปชฺชติ เอตดาวตทาปี น กาเยน วสํ
 วตฺเตติ ฯ ยมฺปิ สส ทูเรปี สนนฺติเก อธิจฺจชาติตฺถิอาทิกํ อธิจฺจจฺานํ เอตดาวตทาปี
 น กาเยน วสํ วตฺเตติ ฯ ยมฺปิ โส ทิสฺสमानเณน วา อทิสฺสमानเณน วา
 กาเยน พุรหฺมโลกํ กจฺจติ เอตดาวตทาปี น กาเยน วสํ วตฺเตติ ฯ ยถจ
 โข โส คสฺส พุรหฺมโน ปฺรโต รูปี อภินิมมิตฺตํอาทินา นเยน วุตฺตวิจฺจานํ
 อาปชฺชติ เอตดาวตทา กาเยน วสํ วตฺเตติ นาม ฯ เสสํ ปเนตถ กาเยน
 วสํ วตฺตนาย ปุพฺพภาคทสฺสสนตฺถํ วุตฺตนติ ฯ อयํ ตาว อธิจฺจจฺานาอิทธิ ฯ
 วิกุพฺพนาย ปน มโนมยาย จ อิทํ นานากรรมํ ฯ วิกุพฺพนํ ตาว กโรนฺเตน
 โส ปกตฺวณฺณํ วิชิตฺวา กุมารกวนฺณํ วา ทสฺเสติ นาคกวนฺณํ วา ทสฺเสติ
 สุปณฺณกวนฺณํ วา ทสฺเสติ อสุรวณฺณํ วา ทสฺเสติ อินฺทกวนฺณํ วา ทสฺเสติ
 เทวณฺณํ วา ทสฺเสติ พุรหฺมกวนฺณํ วา ทสฺเสติ สมุทฺทกวนฺณํ วา ทสฺเสติ
 ปพฺพทกวนฺณํ วา ทสฺเสติ สีนฺทกวนฺณํ วา ทสฺเสติ พุยฺยกวนฺณํ วา ทสฺเสติ
 ทิปฺปกวนฺณํ วา ทสฺเสติ หตฺถิมฺปิ ทสฺเสติ อสฺสมฺปิ ทสฺเสติ รณฺมฺปิ ทสฺเสติ
 ปตฺติมฺปิ ทสฺเสติ วิวิธมฺปิ เสนาพฺยุหํ ทสฺเสตฺติ เอวํ วุตฺเตสฺส กุมารกวนฺณาทีสุ
 ยํ ยํ อากงฺขติ ตํ ตํ อธิจฺจจฺาตพฺพิ ฯ

๒. อธิจฺจจฺานนฺเตน จ ปจฺจิกสิณฺนาทีสุ อณฺเวยตรารมฺมณโต อภิญฺญา-
 ปทาภชฺชมานโต วุจฺจาย อตฺตโน กุมารกวนฺโณว อวชฺชิตพฺโพ ฯ อวชฺชิตฺวา
 ปริกมฺมาวसानเณ ปน สสมาปชฺชิตฺวา วุจฺจาย เอวรูปํ นาม กุมารโก โหมีติ
 อธิจฺจจฺาตพฺพิ ฯ สห อธิจฺจจฺานจิตฺเตน กุมารโก โหติ เทวตฺตโต วิย ฯ
 เอส นโย สพฺพตฺถ ฯ หตฺถิมฺปิ ทสฺเสตฺติอาทิกํ ปเนตถ พหิทฺธาปี

หตุธิตาติทสฺสนวเสน วุตฺตํ ฯ ตตฺถ หตุถิ โหมีติ อนริฏฺฐหิตฺวา หตุถิ โหตุติ
 อริฏฺฐาตพฺพํ ฯ อสฺสาทีสุปี เอเสว นโยติ ฯ อยํ วิกุพฺพนาอิทฺธิ ฯ มโนมยํ
 กาคฺคาโม ปน ปาทกขณฺณโต วุญฺจาย กายํ ตาว อาวชฺชิตฺวา วุตฺตนเยเนว
 สฺสโร โหตุติ อริฏฺฐาติ ฯ สฺสโร โหติ ฯ อถสฺส อพฺภนฺตเร อณฺณํ กายํ
 อาวชฺชิตฺวา ปริกมฺมํ กตฺวา วุตฺตนเยเนว อริฏฺฐาติ ตสฺส อพฺภนฺตเร อณฺโณ
 กายเ อโหตุติ ฯ โส ตํ มุณฺษมฺหา อีสิกํ วีย โกสิยา อสี วีย กรณฺทาย อหิ
 วีย จ อพฺภาหติ ฯ เตน วุตฺตํ อิธ ภิกฺขุ อิมมฺหา กายา อณฺณํ กายํ
 อภินิมฺมินาติ รูปี มโนมยํ สพฺพํคปฺปจฺจํ อหิณฺนทฺริยํ เสยฺยถาปี ปุริโส
 มุณฺษมฺหา อีสิกํ ปวาหะย ตสฺเสว เอวมสฺส อยํ มุณฺโฆ อยํ อีสิกา อณฺโณ
 มุณฺโฆ อณฺณา อีสิกา มุณฺษมฺหาเตว อีสิกา ปวาพฺหาติอาทิ ฯ เอตฺถ จ ยถา
 อีสิกาทโย มุณฺษาทีหิ สทิสฺสา โหนฺติ เอวํ มโนมยํ รูปี อิทฺธิมฺตา สทิสเมว
 โหตีติ ทสฺสนตฺถํ เอตา อุปมา วุตฺตาติ ฯ อยํ มโนมยา อิทฺธิ ฯ
